

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 2.

únor 2025

Obsah: B.Pasternak Únor, TB Mystika mládí, Thákur Vládce duší, TB Supertajná..., J.Zahradníček Hromnice, Apokalypsa /6/, Rub a líc zelené revoluce, Desatero a pověra umělé inteligence, O.Březina Slyším v duši, Mystika stáří bl.Jindřich Suso Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP mučedníka z Osvětimi

ÚNOR

ÚNOR. DOSTAT INKOUST A PLAKATI!
A POKUD PLÍSKANICE V ZEM,
HOŘÍCÍ ČERNÝM JAREM,
ČÁKÁ, PSÁT O ÚNORU SE VZLYKEM.
DOSTATI DROŽKU. ZA ŠEST HŘIVEN
PŘEDTUCHOU BLAHOU, KOL SKŘÍPOTEM
ODJETI TAM, KDE ŠUMNĚJŠÍ JE LJÁK
NEŽ SLZY S INKOUSTEM.
KDE, JAKO ZČERNALÉ HRUŠKY, CHASA
TISÍCE TVORŮ HAVRANÍCH
SE SNÁŠÍ S VĚTVÍ V LOUŽE A STRÁŠÁ
SUCHÝ ŽAL NA DNO OČÍ MÝCH.
ZMOKLINY DOLE ČERNĚ ZEJÍ
A VÍTR ZRYT JE POKŘIKEM –
A TÍM VĚRNĚJ, ČÍM NÁHODNĚJÍ,
SE K VERŠI VERŠ SKLÁDÁ SE VZLYKEM.
BORIS PASTERNAK

MYSTIKA MLÁDÍ

„Vzniká dojem, že Bůh v křesťanství zemřel,“ napsal Joseph Ratzinger s bolestí v projevu k bavorské katolické akademii 4. června 1970. Uprostřed krize Církve se víra stává přítěží i v očích samotných křesťanů. „Tímto procesem byla víra připočtena k temnotě. Mělo se za to, že ji lze uchovat, najít pro ni nějaký prostor, kde by mohla koexistovat se světem rozumu. Tento prostor pro víru se otvíral tam, kde rozum nedokázal osvěcovat, tam kde člověk nemohl dosáhnout jistoty. Víra byla tedy pojata jako skok do prázdna, který konáme při nedostatku světla, podníceni slepým sentimentem; anebo jako subjektivní světlo, jež je snad schopno zahrát u srdce a privátně potěšit, ale nemůže se předkládat druhým jako objektivní a společné světlo, které svítí na cestu. Ponenáhlu se však ukázalo, že světlo samostatného rozumu nedovede dostatečně osvěcovat budoucnost. Ta nakonec zůstává v temnotě a ponechává člověka ve strachu z neznáma. Takto člověk rezignoval na hledání velkého světla, velké pravdy a spokojil se se světélky, která krátce zasvítí, ale nedovedou ukázat cestu. Když chybí světlo, všechno je zmatené, nelze rozlišovat dobro od zla, cestu, která vede k cíli, od té, která nás vodí dokola, aniž by ukázala směr. Je tedy nezbytné znovu objevit povahu světla, jež je vlastní víře, protože zhasne-li tento jeho plamen, pak všechna ostatní světla ztratí svůj jas. Světlo víry má totiž jedinečnou povahu, neboť dokáže osvěcovat celou lidskou bytost. A protože je to světlo tak mocné, nemůže vycházet z nás samotných, ale musí přicházet z původnějšího zdroje. Musí přicházet od Boha,“ napsal papež František (Lumen fidei, 3-4).

Joseph Ratzinger uvádí v knize *Základy katolické teologie*, že někteří duchovní chtěli „velké zpytování svědomí“ katolické Církve. Libovali si v „doznáních viny“, ve „vášnivém sebeobviňování“, v „pojetí hříšné Církve dokonce i v oblasti obecných a základních hodnot“. Konstatuje, že to došlo až k tomu, že „se systematicky bral vážně celý arzenál obvinění proti Církvi“. Zpytování svědomí by nás mělo vést k předávání našeho dědictví s radostí a pozorností o to větší, že jsme si uvědomili, do jaké míry ho nejsme hodni. Kardinál Ratzinger k tomu poznamenává, že toto období „vedlo k nejistotě ohledně naší vlastní totožnosti, k postoji rozchodu s vlastními dějinami a k představě, že se nacházíme v nulté hodině, od které všechno začíná znovu“. V tomto postoji však hrozí velké nebezpečí skryté pýchy. Někteří duchovní již nechtěli být dědici, nýbrž tvůrci. Občas se pouštěli do hlásání naprosto lidského přesvědčení namísto víry svěřené Bohem.

Místo aby předávali dál, co jsme přijali, halasně hlásali lidské výmysly. Musím říci, že nízkými manévry a manipulacemi, které pronikají do života Církve, hluboce trpím. Měli bychom být Boží rodinou. Přitom téměř nepřetržitě předvádíme politováníhodný obraz dvora, kde se bojuje o moc a vliv. Pronikají

mezi nás mravy politiků. Kde je láska? Kde je dobrá vůle? Pokojnou jednotu znovu nalezneme jen tehdy, sjednotíme-li se kolem pokladu víry. Je čas odmítnout výklad zlomu, která rozbíjí předávání našeho dědictví, ale i jednotu těla Církve, jak to jasně vyjadřuje Joseph Ratzinger v knize O víře dnes: „*Obrana pravé církevní tradice je dnes obranou sněmu. Je to i naše vina, jestliže jsme dosud někdy dali popud (ať už ,zleva či ,zprava) k vytvoření iluze, že II. Vaticanum bylo jakýmsi zlomem, opuštěním tradice. Naopak, existuje zde návaznost, která nedovoluje ani návrat do minulosti, ani útěk vpřed, ani nezodpovědnou nostalgii, ani neoprávněnou netrpělivost.*

Je čas znovuobjevit pokojného a radostného ducha, ducha dětí Církve, které přijímají celé její dějiny jako vděční dědicové. Koncil nelze vzít zpět. Naopak je nutno ho znovuobjevit pozorným čtením oficiálních textů, které z něj vzešly. Koncilní dokumenty je třeba číst nikoliv se špatným svědomím, ale v duchu synovské vděčnosti vůči naší matce Církvi.

Jedním z potíží, které vyplynuly ze závěrů II.vatikánského sněmu, je výklad konstituce Gaudium et spes. Problém moderního světa se pro křesťana nemůže trvale vyřešit ani objetím, ani ghettem.“

Jestliže se papežové a koncilní otcové chtěli s důvěrou otevírat všemu, co je v moderním světě pozitivního, bylo to právě proto, že si byli jisti svou identitou a vírou. Byli hrdí na to, že jsou syny Církve.

To, co nazýváte krizí vyznání víry, je především krize základů víry. Souvisí se špatným výkladem Druhého vatikánského koncilu v podobě výkladu zlomu, proti níž je třeba postavit výklad obnovy v návaznosti Církve jako jediného subjektu. Projevuje se zejména v oblasti teologie Církve. /Robert, kardinál Sarah Den se již nachýlil/

Celá otázka byla vyhrocena působením hromadných sdělovacích prostředků, které se už během donucovacích režimů 20.století vymkly duchovním a mravním hodnotám. Po dvou světových válkách se hromadné sdělovací prostředky vymkly svému sdělovacímu poslání a staly se samoúčelnou velmocí, mediokracií, ovládanou falešným vládcem světa. Po zástupech mučedníků donucovacích režimů, houstnou zástupy mučedníků mediokracie.

Soudobá masově rozšířená krize Církve je ve skutečnosti zlovolně podněcovaná bublina lží. Theatrum mundi. Dábel to působí pomocí hromadných sdělovacích prostředků, včetně internetu. Tak je pavučina lží o Církvi udržována a stále zaplétána pod vlivem d'ábelské zálučnosti. Od poloviny 20. století se vytvořila nová světová velmoc v hromadných sdělovacích prostředcích, ovládaná d'áblem. To neznamená, že bychom odmítali všechny technické a elektrotechnické a digitální prostředky sdělování jako by byly samy o sobě špatné. Jsou nesporně přínosné a křesťan se bez nich nemůže obejít při hlásání evangelia. Jde však o to, že se v mnoha případech tyto skvělé prostředky vymykají svému určení. Chtějí působit samoúčelně. Dostaly

se pod nadvládu falešného vládce světa, dávného lháře a vraha. Takto začaly sloužit nelidským režimům, potlačujícím a ubíjejícím člověka a celé národy. Do vedení hromadných sdělovacích prostředků pronikl falešný vládce světa. Tak začaly ďábelsky řízené prostředky sdělování působit jako prostředky lži, nedorozumění, revolučních zmatků a válek. Samotný internet byl původně vynalezen právě k vojenským účelům, totiž jako zbraň k pronikání mocenského vlivu jedné velmoci a k následnému vytváření světové koloniální říše dané velmoci.

Pán Ježíš posílá své učedníky hlásat radostnou novozákonní zvěst do celého světa. Jde o hlásání evangelia nikoli vedení dialogu. Máme hlásat evangelium slovně či písemně, rozhodně nikoli zápasit s nějakými elektromagnetickými a digitálními prostředky.

Mládež je na jedné straně nadšená těmi úchvatnými prostředky sdělování tak, že je jimi doslova opojená. Proto je používá velmi neuváženě, ačkoli právě touto cestou se snaží falešný vládce světa šířit lživé zprávy a zkreslené výklady, týkající Ježíše Krista a jeho Svaté Církve. Právě Druhý vatikánský sněm se rozhodně ohradil proti těmto pokusům vládce světa a jeho novotářským spiklencům v řadách duchovenstva a teologů. Otevřel cestu k návratu k původnímu apoštolskému hlásání a především k samotnému Ježíši Kristu. Poté se přímo roztrhnul pytel s farizeji a zákoníky, odvolávajícími se proti Pánu Ježíši na neměnnou tradici Církve Svaté. Zapomínají, že vlastním a nejpůvodnějším základem celé Církve Svaté je tajemné Tělo Kristovo. Tihle ďáblovi spiklenci šířili falešné výklady dokumentů II.vatikána. Novotáři v řadách satanových spiklenců obraceli oltáře místo toho, aby usilovali o obrácení srdcí. Novotáři v řadách satanových spiklenců podněcovali k bourání kazatelen, ačkoli měli prostě usilovat o přiblížení se hlasatelů evangelia k lidu. A staromilci v řadách ďábových spiklenců obviňují z takových novátorských výstřelků celou Církev a samotný sněm. Všichni tito satanovi sluhové zaplavují lidstvo většinou vymyšlenými zvěstmi o minulých krádežích a hrdelních zločinech Církve svaté, častými pomluvami o krádežích, hrdelních zločinech a zneužívání dětí duchovními osobami. Tak vytvářejí iluzi nějakého rozvratu v domněle nebývale mravně upadlé Církvi, ačkoli sami tito rozkolníci daleko zbloudili. Pomlouvají a urážejí světce a světice, a papeže prohlašují za vtěleného antikrista. Tím hřeší dokonce i proti Duchu Svatému.

Je tajemstvím zla, že se dusivý zápach zednářství a satanismu, pronikající do Církve Svaté, vybíjí ve střetávajících se proudech neomodernismu a ultrakonzervativismu, a tak se jeho zlo samo ničí a je pohlcováno hmotou.

Papež František však postupuje velmi obezřetně. Zběsilé davy, které pronikají do Církve, která je od začátku otevřena všem hříšníkům, si však chtějí všemožně vynutit nemožné změny v Církvi Svaté i ve Vyznání víry. Papež jim shovívavě dopřává různá církevní shromáždění a synody, aby tam mohli libovolně přednášet a projednávat různé podněty. Samozřejmě závěry těchto

synod mají pro papeže ryze poradní hlas. Každopádně se papež přitom dozvídá o podrobnostech různých nápadů, od těch střízlivých až po ty úplně ztřeštěné a zmatené. Závěrečné slovo má ovšem pokaždé papež se sborem biskupů. Pokud papež vyjadřuje sám na veřejnosti nějaký názor, chtivě se ho zmocňují d'áblem řízené sdělovací prostředky, aby jej dílem překroutily, dílem mu podsouvaly jiný význam, než byl papežem vysloven. V naprosté většině toho, čeho se zde chápou sdělovací prostředky, se jedná o něco takového jako ohlodaná kost, na čemž si zlé huby vylamují zuby. A Církev Svatá, nedotčená tímto divokým masmediálním křepčením, proplouvá dějinami dál a neustále roste. Dá se říci, že prvá dvě tisíciletí putování Církev Svaté dějinami byla pouze mírným nadechnutím tajemného Těla Páně, které přinese pravý rozmach v další době. Právě II.vatikánský sněm otevřel cestu tomuto nebývalému rozmachu Církev Svaté, která neulpívá na domněle skvělých výsledcích dosavadních dvou tisíciletí. Tomáš Bahounek OP

+++

VLÁDCE DUŠÍ

BUĎ SLAVEN, VLÁDCE DUŠÍ VŠECH — JEST OSUD INDŮ V TOBĚ!
SINDH, PAŇDŽÁB, URÍS, GUDŽARÁT, MARÁTHÁ V KAŽDÉ DOBĚ,
DRÁVIDA, BENGÁL, HIMÁLAI I GANGÁ, JEŽ SE SKVÍ,
VŠE JMÉNEM TVÝM SE PROBOUZÍ, TVÉ POŽEHNÁNÍ ŽÁDÁ
A PĚJE TI — JEST V RUKOU TVÝCH OSUDŮ NAŠICH VLÁDA!
VÍTĚZSTVÍ TOBĚ, TOBĚ VÍTĚZSTVÍ!
VŽDY SLYŠÍME TVŮJ SVATÝ HLAS, JAK ZAZNÍVÁ K NÁM DOLŮ,
— HIND, BUDDHŮV ŽÁK, SIKH, DŽINISTA, PÁRS, MUSLIM,

KŘEŠTIAN SPOLU,

PŘED TEBOU ZÁPAD S VÝCHODEM SVŮJ SVAZEK LÁSKY SPŘÁDÁ,
TY SJEDNOCUJEŠ — V RUKOU TVÝCH OSUDŮ NAŠICH VLÁDA!
VÍTĚZSTVÍ TOBĚ, TOBĚ VÍTĚZSTVÍ!
MÁ SRÁZY CESTA, DO KTERÉ SE LIDÉ UBÍRAJÍ,
POD KOLY TVÉHO VOZU ZNÍ, TY VĚČNÝ VOZATAJI!
KDYŽ DUJEŠ VE SVOU ULITU, ODVRACÍŠ BĚSŮ STÁDA.
SVOU CESTOU VEDEŠ — V RUKOU TVÝCH OSUDŮ NAŠICH VLÁDA!
VÍTĚZSTVÍ TOBĚ, TOBĚ VÍTĚZSTVÍ!
V PROPASTNÉ NOCI, KTERÁ ZEM ZTRÝZNĚNOU DĚSEM JÍMÁ,
TVÉ POŽEHNÁNÍ BDĚLO VŽDY S OČIMA SKLOPENÝMA,
TY MATKA JSI, JEŽ NA KLÍNĚ SVÉ DÍTĚ CHOVÁ RÁDA.
TY ZACHRAŇUJEŠ — V RUKOU TVÝCH OSUDŮ NAŠICH VLÁDA!
VÍTĚZSTVÍ TOBĚ, TOBĚ VÍTĚZSTVÍ!
NOC VYBLEDLA, Z HOR VÝCHODNÍCH JIŽ SLUNCE ZASKVĚLO SE,
PTÁK ZPÍVÁ, VÁNKY PŘEČISTÉ SVÉ MÍZY LNÍ V ROSE.

TVÝM JASEM BHÁRAT PROBUZEN, HOLD POKORNÝ TI SKLÁDÁ.

Ó KRÁLI KRÁLŮ, V RUKOU TVÝCH OSUDŮ NAŠICH VLÁDA!

VÍTĚZSTVÍ TOBĚ, TOBĚ VÍTĚZSTVÍ!

RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V. Lesný

+++

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO

Ubohý tvor je zraněn a vysílen, ztracen v poušti moderní společnosti. Pojednou zaslechne hlas: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte, a já vás občerstvím!* (Mt 11,8) *Já jsem Cesta, Pravda i Život.* (Jan 14,6)

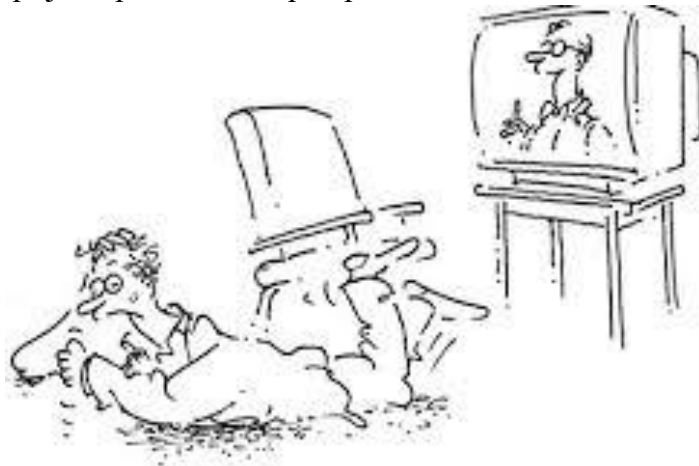
Jak bolestně a hluboce zasáhla lidskou přirozenost rána, kterou jí zasadila pýcha prvních lidí. Soulad všech lidských sil byl otřesen. Byla podlomena rozumná přirozená poddanost tvora vůči Stvořiteli. Pyšným pohrnutím Boží láskou nebeského Otce, který nás stvořil pro lásku, pravdu, dobro a krásu, se rozbouřila pokojná hladina lidské duše. Člověk se chtěl vymknout rozumné a blahé poddanosti a co z toho vzešlo: duševní schopnosti a síly se jako dravé toky vyvalily ze svých břehů, v nichž dosud pokojně plynuly ke svému cíli, k pohotovému zálibě v svrchovaném Dobru, Kráse, Pravdě, Lásce, kam je vedla vlastní přirozená náklonnost. V lidské přirozenosti, oslabené ve svém přirozeném směřování ke ctnosti, se objevily hrozné rány. Nevědomost, zloba, slabost a nezvládnutá žádostivost jsou hořkým ovocem hříchu. A k tomu ještě ubohý stav, do něhož upadlo tělo. Následkem toho provází člověka od kolébky až k hrobu utrpení a bolest, nemoc a pláč, smrt.

Ten, který nás věčně miluje, však na člověka nezapomíná. Od začátku má tedy v plánu ustanovení nové doby. V nové době by ubohý tvor, který se vzbouřil proti Lásce Stvořitele, v níž byl pozvedán k velikosti Božího důvěrníka, ale upadl do propasti svého nic, opět povznesen Božím milosrdenstvím k původní důstojnosti Božího přítele a spolupracovníka.

Porucha lidské přirozenosti je překonána Boží milostí. Ježíš Kristus svým životem, smrtí a vzkříšením spojuje lidstvo v jediném svém tajemném Těle, kterým je Církev svatá, aby se velebila sláva jeho milosti (Ef1,6). Sám pak zůstává hlavou daného Těla. Jeho lidská přirozenost spojená v jedné osobě s božstvím zaujímá první místo jako hlava. Z plnosti své milosti jako vinný kmen vlévá do ratolestí životodárnou mízu, aby žily stejným životem milosti a vydávaly hojné ovoce skutků lásky. Neboť *Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm* (1Jan4, 16)

Pramen živé vody neustále zavlažuje Boží poličko. A každý, kdo se namáhá a žízní, kdo padá únavou a trpí bolestí, přichází se osvěžit, vyléčit, očistit a uhasit žízeň, aby dozrál a s obnovenými silami přinesl ovoce v pravý čas.

Poté, co pralidé pohrdli láskou nebeského Otce a důsledky tohoto samolibého vzdoru se řetězovou reakcí rozvalily po celém lidstvu, už není jiného jména, v němž by lidé mohli dosáhnout nezvratné dokonalosti, než Ježíšova jména. Boží Syn z lásky k lidem dobrovolně, svobodně a radostně plní vůli nebeského Otce, a přijímá proto od lidí potupnou smrt na kříži. Svou smrtí zaviněnou hříchem

Ó, BOŽE MŮJ, KOGO JÁ TĚ ZASE ZVOLIL !!

každého z nás nám získává nesmírné poklady. Celý vnitřní život Nejsvětější Trojice tryská z Jeho otevřeného boku a probodeného Nejsvětějšího Srdce. Z jeho plnosti jsme všichni obdrželi, abychom se mohli stát Božími dětmi a přáteli.

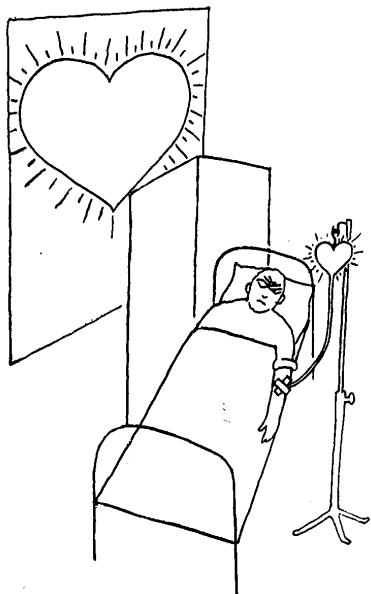
Boží láska milující kvůli dobru

nepředpokládá dobro ve věcech, nýbrž toto dobro stvořuje, a tak činí člověka vhodným předmětem své lásky. Dobro je svou povahou sdílné. Sděluje se jiným. Dobrota spočívá ve sdílnosti. Čím větší dobro, tím více se sděluje.

Nejlepší Dobro Boží se sděluje nejdokonaleji. Plody Božího Dobra se projevují především v Bohu samém, když Otec věčně plodí Syna, sděluje Synu celou svou přirozenost, aby pak oba, Otec a Syn ve vzájemné lásce vydávali, svrchovanou Lásku, Ducha svatého. Tajemství vnitřního života Nejsvětější Trojice je tajemstvím Boží lásky, která nás stvořuje, upadlé obnovuje a přetvořuje v nové stvoření a posvěcuje, abychom v novém stvoření dosáhli dospělosti Božích přátel.

Prostřednictvím člověka proměněného Boží milostí naplňuje Boží Dobrota celý jeho vnitřní mikrokosmos a okolní makrokosmos. Bůh tedy **obecně** miluje veškeré tvorstvo, protože milovat znamená přát milovanému dobro. Kromě této lásky chová Bůh k člověku **zvláštní** lásku. Jako originální obraz Boží k podobě Boží je člověk svou rozumnou přirozeností obrazem Nejsvětější Trojice. Třebaže hříchem pozbyl člověk původní Boží obraz v sobě, přesto neztratil své zaměření k Boží podobě. Zatímco Bůh Otec plodí své věčné Slovo, věčnou Moudrost, ve které všechno jasně poznává, Otec a Syn se milují vzájemnou nestvořenou Láskou, jíž je Duch sv., tak člověk, rozumný tvor, je schopen pronášet ve své mysli slovo, jímž rozumí a chápe věc, o které si slovo utvořil, a je schopen poznávat Boha a odpovídat láskou na Boží Lásku. Člověkovo přirozené poznání Boha z krásy tvorů zdokonaluje Bůh nadpřirozenou vírou.

Víra uvádí člověka do hlubších a vyšších sfér poznání svého vnitřního života. Přirozenou lásku, kterou člověk zakouší od narození ve své bytosti vůči svému Stvořiteli, zdokonaluje Bůh nadpřirozenou Láskou. Vlévá ji do lidských duší Duchem svatým. Tato vlitá Láska je účastí na stejné nestvořené Lásce Boží, na Duchu svatém.

Taková důvěrně něžná je láska milosrdného Boha k rozumnému tvoru. Objímavá láska Boží způsobuje v duši každého z nás pozvednutí a povznesení k účasti na vyšší přirozenosti, totiž na nadpřirozenosti. Taková Boží láska tvoří posvěcující milost, která vtiskuje nový tvar každému z povolaných. Člověk už není podstatně formován v člověka jen svou nesmrtelnou duší, ale posvěcující milost jako nová Informace, mu vtiskuje nový tvar, takže se stává novým stvořením, každý jedinečným, neopakovatelným v dějinách vesmíru, originálním, jehož přesné určení, programové zaměření a poslání je obsaženo v křestním jménu.

Už naše zatoužení po účasti na Boží milosti je tajemným projevem všudypřítomného původce naší přirozenosti i této milosti, který vidí do nejskrytějších záhybů našeho nitra lépe než my sami. To on, který plně respektuje naši svobodu, pohne naší touhou, sotva dobrovolně a svobodně řekneme ANO. Znovuzrození, jehož se nám dostává milostí, se podobá přirozenému narození, při kterém člověk dostává lidskou přirozenost, vybavenou rozumem a svobodnou vůlí. Podobně milost se stává novou přirozeností. V lidské duši nastává hned a dokonalá proměna v omilostněnou duši, která postupně vtiskuje správný tvar také tělu, takže se postupně z Boží milosti rodí nové stvoření.

Účastí na Boží přirozenosti se stáváme osvojenými Božími dětmi. Naše přijetí není nějakým sebeklamem ani autosugescí. Je skutečné. Vyznačuje se všemi podmínkami opravdového osvojení. Když někdo přijme do vlastní rodiny cizí dítě za dědice, uděluje mu tím nové jméno a práva vlastního dítěte. Stejně jedná Bůh s tím rozdílem, že v osvojeném tvoru nepředpokládá schopnosti a vlastnosti. Teprve tím, že si Bůh zamilovává svého tvora, tvoří v milovaném tvoru schopnost, aby se stal jeho dítětem. Z nekonečně nižšího stavu, ze stavu lidské přirozenosti poškozené hříchem, povznáší ji k účasti na svém bohatství, na své vyšší přirozenosti.

Milost je nevyčerpatelný pramen oživení, zdroj duchovního života poznání a lásky. Milost uvádí lidskou duši už zde v pozemském prostředí do důvěrného styku s Bohem, Otcem nebeským. Otec nachází zalíbení v duši, kterou znovu

stvořuje v podobě svého jednorozeného Syna. Jako při důvěrném setkání objímá v nesmírné lásce svého Syna, tak něžně zahrnuje adoptované dítě.

Spojení Božího dítěte s Bohem roste den ode dne věností a láskou vděčného dítěte. Tak se životní prostředí uvnitř Božího dítěte stává krásnou zahradou, plnou krásy, prozářenou pravdou a zahřívánou láskou a ostatními ctnostmi a velkomyslnými skutky. Jak se Boží dítě dává stravovat svátostmi, a zejména eucharistickým Ježíšem, stává se sladkou obětí Ježíšovy lásky, a Ježíš Kristus v něm žije a vydechuje Ducha svatého. Pán Ježíš v Božím dítěti dýchá Duchem svatým. Tímto dýcháním působí růst proměny celého vnitřního životního prostředí, aby proměna víc a víc zasahovala také tělo Božího dítěte.

Lidský způsob ctnostného jednání se stává naplno nadpřirozeným. Duch svatý, vydechovaný Ježíšem do Božího dítěte, se ujímá vlády v jeho čisté duši, neboť duše přijímá s milostí také dary Ducha svatého a všechny nadpřirozené ctnosti. Tak se v životním prostředí uvnitř Božího dítěte víc a víc prosazuje nové uspořádání nadpřirozeného života. Boží dítě v tomto novém uspořádání zakouší sladkost, vůni, jas, soulad a ladnost našeho Pána. Prožívat tento stav je pro duši setkání s Kristem, a za to stojí vzdát se všech vymožeností a příslibů tohoto světa.

Posvěcující milost je nová přirozenost, která obsahuje nadpřirozené ctnosti a dary Ducha sv. Celé vnitřní životní prostředí začíná pulzovat hudbou intuitivního nazírání, až se zde rozšíří posvátné nadšení a kultivované veselí, rozhostí se pokoj a mír, ustoupí hlad, žízeň a vůbec každá bolest. Bolest se na úrovni nedosažitelné lidsky mění v radost. Duše nabývá zvláštním, osobitým a v celém vesmíru neopakovatelným způsobem nesdělitelného života Nejsvětější Trojice. To, co je lidsky vyloučené, aby člověk překročil meze svého lidství a vykročil svými silami nad sebe směrem k nějakému nadčlověku, o jakém snil Friedrich Nietzsche, zde se děje z Boží milosti. Nejde se však k žádnému nadčlověku, jako nějakému krajně vypjatému odtažitému ideálu jedince nebo kolektivu, nýbrž k novému stvoření, k ještě dokonalejšímu Božímu obrazu

podle Boží podoby. Přitom každý, kdo tudy kráčí, je jako jedinec i jako člen Božího lidu, je originální, nedotčený ve svém svérázu a osobitosti. tedy původní Boží obraz, v celém kosmu už nikdy neopakovatelný. Na tuto úroveň se však člověk nepozvedá sám, ani s pomocí jiných tvorů a jejich vynálezů, ani s pomocí nějaké umělé inteligence, dokonce ani s pomocí andělů, jejichž stvořená inteligence přesahuje jakoukoli inteligenci lidskou, nýbrž ji tam pozvedá samotný Bůh, a to až po četných a náročných, někdy i velmi bolestivých zkouškách. Celá úroveň, hloubka i výška duchovního života však pramení v posvěcující milosti. Milost je semeno věčné slávy. Je jako nepatrný gen, zahrnující v sobě celou supertajnou informaci. Tomáš Bahounek OP

+++

HROMNICE

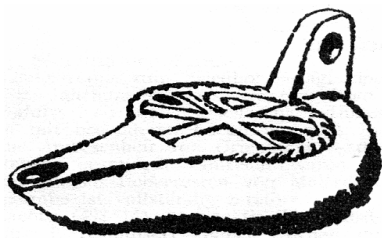
RODINY KAŽDÉ PŘÍBUZNÁ TY NEJBLIŽŠÍ,
UPROSTŘED OSAD PRAHY TVÉ SE KLENOU,
VZÝVAJÍ TEBE, JEŽ JE VYSLYŠÍ,
PTÁK NA KŘÍDLECH A ČLOVĚK NA KOLENOU.
JEŽ VODÍŠ PROPASTI,
STOLICE MOUDROSTI,
STŮV PŘI NÁS V KAŽDÉ DOBĚ.

NEŽ MRTVÝM DO NOHOU SE VODY POHRNOU,
NEŽ V DRAVÉM OHNI ROZPUSTÍ SE RUCE,
K OCHRANĚ VZTÁHNI MOCNOU RUKU SVOU,
ZDRŽ KONĚ SUDBY SPĚCHAJÍCÍ PRUDCE.
JEŽ NA HROZEN A KLAS
LASKAVĚ POHLÉDLAS,
JEŽ ORLY KRMÍŠ Z DLANĚ.

UTÍKAJÍ SE POD TVŮJ HVĚZDNÝ PLÁŠŤ
DOMOVY NAŠE S LESY, SE STRÁNĚMI,
OSTŘÍHEJ DROBNÉ DÍTKY KAŽDÉ ZVLÁŠŤ,
SCHÝLENÝM CESTU UKAŽ K JINÉ ZEMI.
TOHO, KDO CIZINCEM
SE CÍTÍ V DOMĚ SVÉM,
POHOŠTI, DOME ZLATÝ.

VRATĚ SYNY MARNOTRATNÉ NAZDÁTEK,
CIZOLOŽNICI DOPŘEJ KÁT SE ZTICHA,
Ó PANÍ STUDNIC, PRAMENŮ A ŘEK,
AŽ VODA POKÁNÍ UŽ NEVYSÝCHÁ.
V ULICÍCH SODOMY
USTRŇ SE NAD STROMY,
NAD BÍDY TVÁŘÍ NĚMOU.

JAN ZAHRADNÍČEK

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI (6)

Bylo by pošetilé šmahem odmítat světské vymoženosti, digitální techniku, studenou fúzi či teleportaci jako ďábelské dílo. Technika nám ulehčuje zápas o chléb vezdejší, a za to máme být vděční. Avšak je velké nebezpečí v tom, že mnoho z nás považuje za neskutečné vše, co nemohou zachytit svými televizory, počítači, hendy-mobily. V tom se podobají křečkovi.

Někdo si dovede představit jen to, co umí běžnými nástroji postihnout, změřit, spočítat, zvážit, přivlastnit. Běžným se už stává, co bylo dříve nepředstavitelné, včetně teleportace v prostoru i v minulém čase. Všechno ostatní zůstává uzamčeno zaslepenosti některých z nás. A přece každý touží po nekonečnu, jak ukazuje třeba román Jacka Londona "Tulák po hvězdách". A přitom oko nevidělo a ucho neslyšelo, co je připraveno těm, kdo Boha milují.

Bůh nehraje v životě širokých mas v zajetí Gouglu žádnou roli proto, že si kdekdo myslí, že Boha nepotřebuje k zařízení a zvládnutí svého každodenního života. Proti blesku potřebuje bleskosvod a ne posvěcenou svíčku; při bolestech zubů jde k zubaři a ne ke sv. Apoleně; moru přirozeně předchází karanténou a ne prosebnými procesími za odvrácení Božího trestu. Kdekdo chce být jediným strůjcem svého štěstí - jen to se mu zdá být skutečné a rozumné. Bůh se mu stává nepotřebným a zbytečným.

Není v takovém chování cosi nepřesvědčivého? Také my křesťané přece navštěvujeme lékaře a používáme hromosvod. Také my potřebujeme rozum, abychom svůj život uspořádali vědecky a pomocí techniky. Ani my už nejdeme tak přímo k Bohu a k jeho svatým tváři v tvář životním těžkostem, jako to činili naši křesťanští předkové. Copak jsme se snad kvůli tomu stali nepozorovaně také praktickými ateisty? V žádném případě ne! Vždyť my křesťané jsme se mezitím naučili rozlišovat mezi živým Bohem, Stvořitelem a Probuditelem mrtvých, jak říká sv. Pavel, a oním Bohem, který byl považován za "děvče pro všechno" a měl přiskočit pokaždé, když jsme byli u konce se svou latinou - a to pouze z myšlenkové lenosti. Praktický ateista nezná toto rozlišení. Pro něho byl Bůh vždy jen jakýsi automat, do něhož si mohl nahoře něco vhodit (modlitbu,

peníz, svíčku), aby nám podle našeho přání vypadlo požadované zboží. Ježto si během času praktický ateista všiml, že je spolehlivější vytvořit si to žádané sám, a protože mu kybernetika a digitalizace poskytuje dost potřebných prostředků. Myslí si, že už nepotřebuje Boha jako roboty. A tím je také živý Bůh, které zaměnil s "děvčetem pro všechno", pro něho vyřízen.

Jenže právě tito praktičtí ateisté, jimiž jsme všude obklopeni, nám mohou dopomoci k lepšímu chápání Boha. Vždyť stále více potřebujeme živého Boha, Stvořitele a Probuditele mrtvých, kterému se zalíbilo dát nám účast na božském životě, a který se nás snaží zachytit ještě i ve smrti. Před tímto Bohem máme

zpívat a tančit, chválit Ho a velebit, prosit Ho: Bože, dej nám sílu, abychom s opravdovou nadějí obstáli v životě. Sledujme další díl Bamberské apokalypsy.

9 A pátý anděl zatroubil. I spatřil jsem hvězdu spadlou s nebe na zem, a byl jí dán klíč od jámy propasti. 2Otevřela pak jámu propasti, a vystoupil z jámy kouř jako z veliké pece; i zatemnilo se slunce i vzduch kouřem z té jámy. 3Z kouře pak vyšly na zem kobylky, a byla jim dána moc, jakou mají zemští štíři. 4Ale bylo „jim řečeno, aby neškodily zemské trávě ani žádné zeleni ani žádnému stromu, leč jen lidem, kteří nemají na čele to Boží znamení. 5A bylo jim dáno

ne usmrcovat je, ale trápit po pět měsíců; to jejich trápení je jako trápení po štírovi, když bodne člověka. 6A v těch dnech budou lidé hledat smrt, ale nenačnou ji; a budou si přát zemřít, ale smrt od nich uteče.

7A ty kobylky měly vzhled koní vystrojených do války; na hlavě měly věnce jako zlaté a jejich tvář byla jako tvář lidská.

Pátá polnice a první „běda. Nedejme se znepokojit pověstmi o Černobylské havárii, protože Boží plán je tajemnější. „Jámou propasti“ je obrazně vyjádřeno místo, v kterém jsou drženi zlí duchové a zavržení.

Kobylky vyšlé z pekelného dýmu neškodí tím způsobem jako skutečné kobylky, totiž zeleni; škodí lidem, hlavně bezbožným. Pro ně je ta pohroma nesnesitelná. Tyto kobylky nebudou šířit mezi lidmi smrt, nýbrž jim budou působit takové zlo, že hříšníci si budou přát zemřít, ale marně. Tímto zlem může být hrozný nepořádek a rozervanost v lidské společnosti, všeobecná

nespokojenost a znechucenost, zoufalý vzdor proti osudu. Příčinou bude pak velký úpadek náboženství, ztráta víry, mravní nevázanost.

Kobylky škodí po pět měsíců, neboť tak dlouho žijí, totiž od května do září. Zlo má tedy omezené trvání.

8A měly vlasy jako mají ženy a jejich zuby byly jako zuby lvů. 9A hrud' měly jako železné pancíře, šramot pak jejich křídel byl jako rachot vozů s mnoha koni, když se řítí do boje. 10Mají ocasy podobné štírům a (v nich) žihadla; v ocase mají moc škodit lidem po pět měsíců. 11Mají nad sebou krále, anděla propasti; hebrejsky se jmenuje Abaddon, řecky pak Apollyon - Hubitel. (Zj 9,1-11)

Budou dobře ozbrojeny, aby mohly působit co největší škody. V přeneseném smyslu: jako kobylky působí ničivě po celou letní dobu, tak i zlým duchům je vyměřena doba zhoubného působení, které plně využijí k rozdmýchání zla. Celou tu činnost bude řídit pekelný duch Hubitel, který je králem všech ďáblů.

Bamberská apokalypsa znázorňuje, jak na troubení anděla z jedné strany výjevu se objevuje červený kotouč na druhé straně bílého oblaku, přerušujícího zlaté pozadí. Po něm zůstává tmavá kouřová stopa, vedoucí do propasti, která vyhlíží jako pravidelně opracovaná nádoba či studna. Tímto přiblížením podsvětne propasti známými pozemskými skutečnostmi se tomuto místu poněkud ubírá na hrůznosti. Ze studny však vzápětí vyskakují na zem zubaté kobylky s barevnými křídélky, oděné do vestiček s bílými divoce splývajícími vlasy a s ozdobnými věnečky na hlavách. Přes výhrůznost zubů však tyto bytosti působí ve tváři poněkud žensky milým dojmem. Daleko úděsněji působí dálkově ovládané elektronické drony, drtící ocelové nestvůry na bojišti, Tygry, Abramsy, Challengery a všechny jiné bestie, dodávané západním zloduchem. Zdrucujícím dojmem působí vyskakující hypersonické střely a lodě s chlazenými lasery, čistící moře od vyslanců západního zloducha. Svatopisec však sleduje všechno zpovzdálí a nejeví ve tváři žádné rysy hrůzy ani zděšení. Vůbec neprchá ani nehledá žádný úkryt. Jen jeho mírně rozhozené ruce nesou stopy překvapení, ale i prostého zjištění, že proti Božimu dopuštění je marné každé lidské snažení.

Všichni lidé jsou bratři

a žádná lidská bytost by nám neměla být cizí.

Dobro všech by mělo být naším cílem.

Bůh je společné pouto, které sjednocuje všechny lidské bytosti.

Zlomit toto pouto, i když se jedná o našeho největšího nepřítele, znamená rozčtvrtit Boha.

I v tom největším zvrhlikovi je něco lidského

(Mahatma Gándhí Všichni lidé jsou bratři 17).

Spravedlivý se nemusí ničeho obávat. Ale co já? Co ty? Jsme spravedliví? Kdo o nás vydá svědectví před Bohem, který je Láska? Jedině ti, kdo ponесou navěky stopu naší lásky, kterou jsme jim prokázali, a která zde zůstane navěky,

protože díky Spasiteli je láska silnější než smrt, takže radostně přečká každou hrůzu Apokalypsy. Stále ještě nám Bůh dává příležitost, milosrdnou lhůtu, čas k lítosti a spáse právě i ve zkouškách a těžkostech života. Příležitost k záchraně je naznačena jako tenká červená nit, sahají na jedné straně k malému křížku v oblaku, v němž se vynořuje padající hvězda, až k většímu křížku na prahu jícnu propasti. Stále je příležitost k lítosti, k usmíření, k záchraně.

„*Trvám na tom, že život dokonalé zdrženlivosti v myšlenkách, slovech i skutcích je nezbytný pro dosažení duchovní dokonalosti*“ (Gándhí Dopisy do ášramu 151).

Mé posty a mé modlitby nemají podle mého mínění žádnou hodnotu, všechno toto úsilí má však nevýslovnou cenu, jestliže vyjadřuje, jak doufám, touhu duše nalézt po tolika útrapách spočinutí u svého stvořitele“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 91). Tomáš Bahounek OP

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE

Nepsaný přirozený řád ukládá člověku, aby chtěl dobro a vyhnul se zlému, a ve vztahu k jiným lidem mu ukládá, aby dělal ostatním to, co chce, aby dělali jemu, a nedělal jim to, co chce, aby nedělali jemu. To je nepsaný zákon, dřívější než jakékoli Desatero. Člověk se však nechoval přirozeně jako člověk. Proto se mu dostalo psaného pozitivního zákona v Desateru. To je vlastně jakési existenční minimum či stručný návod k používání člověka, aby mohl žít.

NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY MIMO MNE.

NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY NEŽ MNE! NEZOBRAZÍŠ SI BOHA ZPODOBNĚNÍM NIČEHO!

Křesťanský Bůh je Bohem osobním, dokonce „trojosobním“, a jelikož vztah je samotnou Boží podstatou, je i Bohem, který člověku, svému stvoření, nabízí vztah. Křesťanská víra odráží tento vztah, protože je na jedné straně darem Boží milosti a na straně druhé kladnou lidskou odpovědí na nabídku vztahu ze strany samotného Boha. Křesťanský Bůh je Bohem, který má „lidské cítění“, je dárcem života i svobody, a proto v něj lidé směřují a mohou věřit. První přikázání Desatera tak vlastně ani není přikázáním, ale výzvou, abychom nechali Boha být tím, kým je (pramenem a základem veškerého života), a nevytvářeli si modly. Tedy cokoliv, od čeho neoprávněně a marně očekáváme vyřešení našich problémů a naplnění lidského života. „Výrobci model jsou všichni k ničemu; modly, které mají za žádoucí, jim nijak neprospějí. Jejich svědkové, ti nic nevidí a nic nevědí, jsou jen pro ostudu. Kdo si boha vyrábí, jen modlu si odlévá; nebude z toho mít žádný prospěch (Iz 44, 9—10).“¹

Mnoho lidí podléhá pověře, že v budoucnu se za pomoci nějaké technologie, kterou jistě (možná i s pomocí strojů) vyvineme, podaří vyřešit i problém fyzické smrti jedince. Stoupencům takové pověry se říká transhumanisté. Ti sní, že člověk je v podstatě biologický stroj, který může být za pomoci technologií vylepšen jak fyzicky, tak mentálně. Cílem

transhumanismu tak je zastavení stárnutí, symbióza člověka se strojem a v konečném důsledku dosažení nesmrtelnosti. Spása jako Boží nabídka řešení lidského údělu (smrtelnosti) tedy už nebude třeba. Transhumanisté sní, že jí lidstvo v budoucnu dosáhne vlastními silami.

Víra v technologický pokrok byla vždy svůdnou cestou. Vzpomeňme jen na hesla: „Poručíme větru, dešti.“ „Vysázíme větrolamy“. Elektromagnetické pokusy a vynálezy dokáží přivodit zemětřesení, tsunami, tornáda, požáry i deště, ale zatím jenom negativně. Pořád žádné pozitivní přínosy. A budou-li tak nasyceny stamiliony hladových, vyvrátí to snad Boží všemohoucnost?

Yuval Noah Harari nazývá tuto pověru dataismem. „Dataistická pověra se domnívá, že se vesmír skládá z toků dat a hodnotu každého fenoménu nebo entity určuje jejich příspěvek ke zpracování celku. Dataisté ve své pýše překlenují propast mezi živými organismy a stroji a naivně očekávají, že se elektronickým algoritmům časem podaří rozluštit biochemické algoritmy a navrhnout jejich lepší verzi.“ /Harari, Yuval Noah. Homo Deus Leda, 2017, s. 368/

Pokud by se taková utopie prováděla, znamenalo by to, že by člověk pokoušel vylepšit či zdokonalit „nedokonalé“ Boží stvoření. Tím se v podstatě blíží utopii, kterou hlásá transhumanistická pověra. Avšak dataisté pyšně sní „nejen“ o možnosti nesmrtelnosti. Je to uceleně bludný výklad toku dat, tedy jakýsi obecný výkladový klíč ke všemu, co je, neboť podle dataismu je vše možné datafikovat - vyjádřit algoritmem, tedy konkrétním vzorcem toku dat. Množství dat už je však tak obrovské, že není v lidských možnostech je obsáhnout. Tento úkol má být přenechán počítačovým algoritmům, tedy tzv. umělé inteligenci. Její kapacita již dnes mnohonásobně převyšuje limity lidského mozku a její působnost začíná být potřeba pro stále větší množství každodenních činností lidstva. To vytváří novou slepou uličku, že totiž skutečnost je stále více tvořena tím, jak stroje pracují s informacemi. Pověra o umělé inteligenci se stává skutečností tak, že právě technologii přisuzuje tato pověra místo patřící Bohu.

POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL.

PAMATUJ, ŽE MÁŠ SVĚTIT SABAT!

Sváteční den je v Deuteronomiu (Dt 5, 12—15) dnem odpočinku. Odpočívat mají nejen lidé, ale dokonce i domácí zvířata. Proto bývá třetí přikázání oblíbené. Kdo by rád neodpočíval? Právě toto odpoutání se od všedních činností nám umožňuje radovat se z prostého bytí. Být se svými blízkými. Vyhradit den k počtě Stvořitele. Na konci své stvořitelské činorodosti se Bůh přepíná do modu nedělání, aby mohl odpočívat. Ustává v činorodosti, aby se mohl jen tak dívat na své dílo a hodnotit je jako dobré (Gn 2, 2—3) a mohl z něj mít nerušenou radost.

A tak i smyslem lidského odpočinku by měla být radost nejen z nicnedělání či z nudy, nýbrž z radosti ze své činnosti, která je napodobováním Boha v jeho stvořitelství. Vždyť člověk je víc než jeho práce či výkon. Je víc

než kolečko v soukolí stroje zvaného „společnost“. Lidský odpočinek by tak neměl sloužit nejen k obnovení sil a k přípravě do dalšího kola všední práce. Umění slavit a odpočívat je schopností, kterou by každý věřící křesťan měl pěstovat, neboť právě ve slavení a odpočinku se nám zjevuje to, že Bůh je člověku nablízku. Věří-li křesťan, že cílem lidského života je spása, věří také, že to není věčná práce, ale spíše věčná a radostná oslava. Její předchutí by pak měla být nedělní bohoslužba, kdy se mají věřící „radovat před tváří Hospodina“ (Dt 12, 12). Radost v křesťanské pohledu má tedy ještě hlubší smysl než prosté radování se. Každá křesťanská radost je zároveň vzhlížení k radosti s Hospodinem. Je to splněná touha po naplnění lidské svobody a našeho přebývání v Bohu.

Všední činorodost, pracovitost a tvořivost lidí je v křesťanské náhledu účastí a podílem na Božím stvořitelství, a tedy také to, co činí člověka Božím obrazem zaměřeným k Boží podobě. I když se někdy stane, že člověk hříchem vypadne z Božího obrazu, vždy mu zůstává zaměření k Boží podobě.

Stroje však nepotřebují odpočívat. Vždyť je vynalézáme a konstruujeme právě proto, aby lidem ulehčily práci, aby lidská práce nebyla „otročina“, nebyla „nelidskou dřinou“. Robotizace průmyslu je toho dobrým příkladem. Ostatně celý průmysl, včetně vypjaté digitalizace a automatizace výroby, která je dnes v plném proudu, má za cíl (kromě úspory času a finančních nákladů) též zvýšení jakosti lidského života. Už nyní je jasné, že některé typy lidských činností převezmou stroje řízené pokročilými soustavami umělé inteligence od plně automatizovaných výrobních linek v tzv. chytrých továrnách přes diagnostické a operační soustavy v lékařství až po samostatné systémy zpracovávající rozličné právní rozborů.

Třetí přikázání nás tedy nabádá k tomu, že bychom při vynalézání a konstrukci umělé inteligence a při naší součinnosti s umělou inteligencí nehleděli pouze na výkon, na to, jak rychle a účinně se zvládne nějaký úkol. Řešení zvláštních úkolů jsou totiž vždy zasazena do souvislostí nás jako Božích tvorů, umístěných do celku světa, do jehož vlády se věčně prodírá a vtírá Odpůrce, ďábel. Umělá inteligence má vliv jak na podobu lidské práce, tak na to, jak lidé odpočívají či jak využívají volný čas.

Jako příklad můžeme uvést otázku údržby soustav umělé inteligence. Také zde potřebuje nejpokročilejší a nejsamostatnější soustava údržbu, aby mohla spolehlivě pracovat. Občasné vypnutí, údržba, zlepšení výkonu, řešení chyb i bezpečnostních problémů jsou důležité pro spolehlivý výkon všech takových soustav. Dalším příkladem je třeba otázka práva na dovolenou, čili také práva nevyužívat umělou inteligenci, tedy odpojit se od práce, což souvisí se stíráním rozdílů mezi prací a volným časem. Právo na čas pro díkůvzdání stvořitelskému Původci nás i celého našeho díla. tb

RUB A LÍC ZELENÉ REVOLUCE

Masmédia nás přesvědčují o čistotě zelené energie. To je příznivá tvář zelené revoluce. Je tu však ještě utajovaný rub zelené revoluce.

Každý ví, že baterie nevyrábějí elektřinu? Pouze ukládají elektřinu – většinou tu z uhelných elektráren, diesellových generátorů a podobných "antiko-zdrojů." A přesto slyšíme o „nulových emisích“ u **elektromobilů**. Bohužel, jejich elektřina často pochází z kouřících komínů nebo plynárenských stanic. Takže – a to si zapamatujte – většina elektromobilů je dnes doslova na uhlí. Tím to však teprve začíná. Uvažujme o „zázračných“ bateriích. **Běžná baterie elektromobilu** váží 450 kg, což je jako hodně zatížený kufr auta.

Obsahuje: 11 kg lithia (to najdete v solích, ne v lékárně), 27 kg niklu, 20 kg manganu, 14 kg kobaltu (ne, nejde o šperk), 90 kg mědi, a zbytek tvoří 180 kg hliníku, oceli a plastů.

A teď to nejlepší – každá baterie obsahuje přes 6 000 jednotlivých lithium-iontových článků. Takže když říkáme, že elektromobily mají "složitý motor," mluvíme o batochu plném mikročlánků.

Ale co výroba? Na jednu jedinou baterii musíte: zpracovat 11 tun soli na lithium, prohnat přes továrny 15 tun minerálů na kobalt, spotřebovat přes 2 tuny pryskyřice na nikl, a ještě přidat 11 tun měděných minerálů.

Shrnutí: Pouze pro jednu baterii současného elektromobilu musí být vytěženo, přesunuto a zpracováno přibližně 225 tun zeminy.

A co solární panely? Ty „čisté“ pláty slunce? K tomu, aby se obyčejný křemík proměnil v krásně čistý panel, potřebujete kyselinu sírovou, fluorid, trichlorid a aceton (který byste jinak našli spíš v odlakovači). A jako bonus: vysoce toxické galium, arsenid, a další chemické dobroty. Solární panely jsou navíc nerecyklovatelné, takže po pár letech skončí na skládce.

Větrné turbíny? Ty možná vypadají jako moderní mlýny Don Quijota, ale každý z těchto kolosů váží 1688 tun – což je jako 23 rodinných domů. Obsahují: 1 300 tun betonu, 295 tun oceli, 48 tun železa, a spoustu vzácných kovů, jako neodymium, praseodymium a dysprosium!

A ty obří lopatky? Každá váží 40 tun, vydrží 15–20 let a pak je musíte... hádáte správně, pohřbít. Recyklace? Nemožná. Takže, až příště někdo z novodobých utopistů bude básnit o „zelené revoluci“, zkuste se s ním bavit o těžbě, chemikáliích a nerecyklovatelných lopatkách. Ne že by to bylo špatné, ale „zelená budoucnost“ není tak bezchybná, jak by se mohlo zdát.

Závěr? Elektromobily jsou skvělé – pokud jezdí ve městě a na krátkou vzdálenost. Solární a větrná energie může mít místo, ale cesta k ní je všechno, jen ne "zelená." Snad bychom se měli méně upínat na iluze „nulových emisí“ a víc na to, co to skutečně stojí – **naši** planetu. Je to ve shodě s Božím řádem, takto denaturalizovat naši Modrou planetu? TB

ZKŘEHLÉ PUSTOTY MARNÁ SLOVA

JIŽ NEVÁHAJÍ VZDOUZÍ SE VZDOUZÍ
SCHOULENÁ DO NĚHY MILOVÁNÍ SNOVÁ
MARNOSTI PŘEDŮVĚRNÁ DO NAŠÍ NOUZI
SLZAMI OVLHLÉ MÁŠ ŽIDOVINY
SLOV MILOSTNÝCH DO VÍNA TI NAMÍCHÁM
DO VÍNA PRAVDY DO VÍNA VINY
KRVÍ BARVENÉ SLZAMI ZROSENÉ TO TI DÁM
ZOUFALSTVÍ ZLOMENÉ V HLASE
POBĚHLÁ SLOVA SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA
TMOUCÍ TONUCÍ V ČASE
ŠARLATOVÉ VINY VÍNA VINY
NYNÍ DNES OPĚT ZASE
BĚHOUN TOUHY BĚS PRAŠIVINY
Z DLANÍ BOLESTI Z RUKOU ÚZKOSTI
Z KLÍNU SAMOTY SAMOTOU OBSYPÁN
KAREL KŘEDELKA SLOVA IV

+++

KDO CHCE BÝT DALŠÍM KRISTEM ?

Blázníte? Copak může být někdo z lidí Kristem?

Proč ne?

Kristus byl jenom Ježíš Nazaretský, miní přezbožný katolík: Podruhé přijde až při Posledním soudu. Byl to Syn Boží. To už nikdo z lidí nemůže být. Lidé mohou Krista pouze následovat a napodobovat, ale nemohou už být Kristem. To, co vykonal Ježíš Kristus, nemůže nikdo jiný.

A co když je to jinak? Chceš být dalším Kristem? ?

Kristus není jméno. Je to titul pocházející z řeckého Christós. To je překlad hebrejského Mašiach, to je „Pomazaný Jahvem“ či „pomazaný Bohem“. Tak co? Chceš být novým Kristem? Chceš být spoluvykupitelem světa, jako je Matka Boží první spoluvykupitelkou?

Jen se opovažte! - Ozývá se židovský farizej a zákoník: - My sice čekáme Spasitele, ale objeví-li se jinak, než si představujeme, uděláme s ním krátký proces. Pokud nepřijde jako slavný Šalamoun, sedící na zlatém pokladu,

větším než je ve Fort Knox, a s harémovými požitky jako v Las Vegas, uděláme s ním krátký proces. Když nepřijde jako obávaný David, křižující moře letadlovými loděmi a ponorkami, ovládající vzduch raketami Scud a Tomahawk nebo roboty s umělou inteligencí, uděláme s ním krátký proces. Dopadne jako ten Ježíš Nazaretský – na kříži, a ještě hůř! Ani to nezkoušejte!

A co když ne? Chceš být dalším Kristem? Chceš být spoluvykupitelem světa, jako je Matka Boží první spoluvykupitelkou?

Uvidíte, že každý další Kristus pohoří. Postaráme se o to.

Není pochyb, že každý další křetem svatým přivtělený Kristus, nový spoluvykupitel světa, zakusí také spolutrpiteleství.

CO NEJVÍC ROZČILUJE

Právě to, že JSEM, KTERÝ JSEM, nejvíc rozčiluje toho, kdo by rád, abych raději vůbec nebyl. Je v tom i strašná závist, protože si říká: Když ne já, tak proč by měl být někdo jiný?

V tomto ohnisku se koneckonců setkává celé lidstvo, protože se sem slévá hřích a bolest a lítost a snaha překročit vlastní stín. Dějiny lidstva jsou dějinami hříchu a touhy po odpoutání od něj. Hluboce se zachvěješ při sledování pradávných mystérií, jež chtěla z lidstva setřást vinu. Od pradávných dob neseš na sobě protivnou tíhu viny. Všechny pověsti, všechny báje, náboženství jsou přeplněny snahou o svržení viny, jež sráží lidstvo k zemi. Kdekdo tuší, že člověk byl kdysi dobrý a čistý, a může si hlavu ukrotit nad tím, odkud se bere doutnající či dokonce planoucí zloba v člověku. I největší padouchové vzdychají pod tíhou své špatnosti. Lidstvo z ní touží vybědnout. A čím více se snažilo, tím zoufaleji poznávalo svou nedostatečnost. Hlubokým, nicméně skličujícím dojmem působí sousoší Laokontovo. Vyhasínající starověk vyjádřil v tomto klasickém díle svou mdlou a nemohoucnost. Konečně lépe rozumíš výkřiku filozofa Platona, že jedině sám bůh musí přijít, aby tě spasil.

Neustávám však v Mé otcovské péči o Mé stvoření. Proto přicházím k uplatnění v Mé druhé Osobě jako tvůj obětavý a ukřižovaný Bratr. Nechci Mému otcovství odepřít ani jednu myšlenku, ani jedno slovo, ani jeden skutek, a tak Mu obětuji všechno.

Láska proměňuje utrpení. Jenže ne každá láska, zvláště ne ta ubohá, lidská láska, tak zrádná a vrtkavá, nýbrž jedině moje svrchovaná Láska, o jaké víš jedině díky tomu, že se díky naší společné panenské Máti vtěluje do tvého těla a tak přijímám lidskou přirozenost za vlastní.

Možná řekneš: Úžasně! Jenže Mě to stálo v Getsemanech krvavý pot. A to byl jen začátek.

Utrpení je dědictvím každého člověka. Od narození je každý zakován do utrpení. Má ovšem svobodu. Může trpět strašně nebo šťastně. Může se stát mocným prostředkem k posvěcení. Bude se utrpení vzdalovat tomu, kdo

žije v lásce? Naopak, protože láska se živí právě obětí. Láska vede každého až na vrchol bolesti. Nestačí jen trpět a zatínat zuby a pěsti. Je třeba trpět dobře. Této obtížné vědě se naučíš jedině ve škole lásky. Máš-li trpět dobře a správně, zkrátka smysluplně, tak musíš milovat, jenom milovat, stále milovat a usilovně milovat, nevycházet ze zamilovanosti. Je to možné? Přirozeně je takové hrdinství lásky vyloučené, a přesto ho můžeš dosáhnout.

Jak se toho dá dosáhnout?

Chceš vědět, kde se bere v utrpení nějaká hodnota? Čím se to utrpení přehodnocuje, že vznikne tajemná přesmyčka, kdy hrozná, drásavá a palčivá stránka bolesti vyzáří v radostnou, něžnou a blaživou stránku? Nikdo si přirozeně nemůže vštěpovat do nervové soustavy, že bolest, která je tak trýznivá a působí taková muka, je vlastně příjemná a působí konejšivě, protože by sám sebe obelhával, až by nakonec žil v sebeklamu. A přece je možná přeměna utrpení v hodnotu, totiž díky Mému ukřižování a zmrtvýchvstání. Takovou proměnu dokážu přivodit Mým věčným Slovem. Moje oběť vrcholí na Kalvárii a u Mého prázdného hrobu. Tam vrcholí Moje láska. Tam se bolestná muka a mění v oblažující a každá rána doléhá uspokojivě.

Nadpřirozená hodnota utrpení je těsně propojena s čistotou a stupněm lásky. Ty ji oživují. Láska je silnější než utrpení, a utrpení je tím vznešenější, čím větší je láska. Jedině láska může změnit protivnou bolest v žádoucí blaženost, lépe řečeno – učinit utrpení plným vyššího smyslu, a tím zlomit hrot nešťastnosti a zoufalství utrpení, aby se stalo blaženým. Je-li utrpení přijato s láskou, už to není strašné utrpení, nýbrž se mění v oblažující čili navěky obšťastňující.

To ovšem nevyklučuje, že by duše nepocítila protivnost utrpení. Protivnost utrpení a trýznivost bolesti však duši nezbavuje snahy trpět dokonale. Láska totiž dává duši potřebnou sílu. Polož si Mě na své srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska. Dokonce je silnější než smrt, protože milující duše je obdařena nadlidskou, hrdinskou silou.

Stejně neodlučitelný od života lásky je hluboký a stálý pokoj v duši. Je to tím, že se duše s důvěrou odevzdává lásce, a tak odstraňuje příčinu mnoha rozporů. Vlastní příčinou stupňujícího se pokoje je u života lásky vynalézavost lásky, objevnost lásky a vytrvalost lásky k prosazování stále nových cest, ochota a příčinnivost při používání nových prostředků a nových úkonů. Láska je stále plná nesplněných tužeb. Láska zjednodušuje duchovní život na prostou míru, zbavenou mnohých komplikací. Nakonec zbývá ze všeho jediná velká láska Jediná snaha - milovat. Jediná péče – milovat bez míry. Jediné úsilí - vyčerpat se v láskyplném úsilí, obětovat se z lásky. S láskou se duši dostane všeho ostatního. Není to tedy žádné

poraženectví, nýbrž stálé zapojování se k dalšímu uplatnění, k přičiňování se navenek i dovnitř, tedy k úkonům lásky čínorodým i trpným, k službě, k oběti. Žít v lásce znamená naplňovat pro mne vše co nejudilovněji mým vyšším životem, soustředěným však do jediného ohniska - do lásky.

Moje životní cesta vrcholí jako „Via dolorosa“ čili bolestná cesta neboli cesta křížová. Pravda je, že jsem mohl přijmout více způsobů vyvrcholení mé životní cesty, které si mi nabízely, a také potupných, jako třeba sražení se skály a ukamenování, nicméně přijímám cestu kříže. Neuhýbal jsem před smrtí kříže, abych ti tak dal příklad ctnosti.

Jsou lidé, kteří se sice nebojí samotné smrti jako vlastní zkázy a zániku, avšak hrozí se nějakého druhu smrti. Obávají se nějakého druhu bolesti. Bolest může být tělesně drásavá a trýznivá, ale také psychicky protivná. Tak může být nehybná v opuštěnosti a osamělosti, spoutaná či naopak zase rozervaná v myšlenkách nebo v citech, v touhách či náladách, nejistá či zmatená ve totožnosti svého jáství. K tomu, aby ses nemusel bát žádného druhu smrti, musel jsem ti ukázat svou opuštěnost v Getsemanské zahradě, kde se potím krví, osamělost uprostřed zběsilého davu, který Mě bičuje a korunuje trním, a konečně ti musím ukázat nesmrtelnou sílu lásky Mým křížem, který vleču, a jenž na Mne doléhá, abych byl na kříž posléze nehybně přibit a povznesen kus nad zem. Nic nebylo mezi všemi druhy smrti potupnějšího, strašnějšího a hroznějšího než tento druh smrti.

Kromě toho tento druh smrti byl nejvhodnější pro zadostiučinění za hřích tvých prarodičů. Hřích tvých prarodičů vznikl tím, že proti Mému otcovskému rozkazu požili ovoce zapovězeného stromu. Proto bylo vhodné, abych pro zadostiučinění za onen hřích strpěl Moje vlastní přibití na dřevo.

Hřích tvých prarodičů dolehl také na okolní stvoření, jako na zem či vzduch. Tak bylo žádoucí, abych vytrpěl smrt na vyvýšeném dřevě, aby byla očištěna i přirozenost samého vzduchu. Ale i země okoušela podobné dobrodiní, když byla očištěna kapáním stékající krve z Mého boku.

Kromě toho jsem ti tak chtěl dát najevo, že se ti smrtí v poloze nad zemí připravuje výstup do nebe.

Tvar kříže rozdělený ze spoje na čtyři ramena označuje Mou všudypřítomnou moc a prozřetelnost. Umírám na kříži s rozepjatýma rukama, abych jednou rukou přitáhl rodáky, druhou ostatní lidi.

Tímto druhem smrti ti naznačuji různé ctnosti a milosti. Šířka v příčném břevnu se vztahuje k dobrým skutkům, poněvadž se tam rozpínají

Moje probodené ruce. Délka od příčného břevna až k zemi se přiděluje velkomyslnosti. Výška od příčného břevna k Mé hlavě odpovídá naději, poněvadž doufající má očekávání shůry. To z dřeva, co je zaraženo v zemi, odkud kříž vyčnívá, naznačuje hloubku darované milosti.

Konečně tento druh smrti odpovídá mnoha předpovězeným obrazům. Tak dřevěná archa zachránila lidské pokolení z potopy. Když se Můj lid vracel z Egypta, Mojžíš rozdělil holí moře a potřel faraóna a Můj lid. Mojžíš také vhodil dřevo do vody a hořkou vodu změnil v sladkost. Dřevěnou holí vyvádí ze skály spásný proud; aby byl Amalech poražen, Mojžíš stanul s rozepjatýma rukama kolem hole. Můj zákon byl svěřen dřevěné arše úmluvy, aby se tímto vším, jako po stupních, dospělo ke dřevu kříže. Tomáš Bahounek OP

+++

SLYŠÍM V DUŠI

KDYŽ SLUNCE ZPÍVALO, TYS NA SVŮJ NÁSTROJ NESÁH,
JEN POD MÝM BODNUTÍM KREV TRYSKLA TÓNŮ TVÝCH;
TVÁ RUKA V KŘEČÍCH JEN ZAHŘMĚLA NA KLÁVESÁCH
JAK V NOCI ÚZKOSTI NA DVEŘE UMDLENÝCH.
KLAM VONNÝ POLIBKŮ TI Z JARNÍCH RŮŽÍ NEVÁL,
JEN PTÁKŮ JIŽNÍ TAH A IRONICKÝ LET;
KDYŽ OBLAK ÚRODNÝ NAD KRAJINOU SE SLÉVAL,
SVOU DLAŇ JSEM NASTAVIL A TVŮJ JSEM PŘIKRYL KVĚT.
PŘED ZRAKEM DUŠE TVÉ JSEM UTKAL ZÁVOJ ŽITÍ,
SVIT ZÁŘE TAJEMNÉ JAK ROSA PRŮŠTÍ V NĚM,
KDYŽ ŽÍZNÍ PRAHL JSI, TVÝM SNŮM JEN DAL JSEM PÍTÍ,
VŠAK JEJICH ŽÁDOSTÍ TVÉ RETY SPÁLIL JSEM.
KDYŽ SLUNCE ZPÍVALO, TYS NA SVŮJ NÁSTROJ NESÁH',
MÉ BARVY ROZLOŽIL'S JEN PRISMEM SLZÍ SVÝCH;
TVÁ RUKA V KŘEČÍCH JEN ZAHŘMĚLA NA KLÁVESÁCH
JAK V NOCI ÚZKOSTI NA DVEŘE UMDLENÝCH.
A ZDUPNÝ ROJ TVÝCH VČEL, JENŽ Z MÉHO ULÉT' ÚLE,
ZE STROMU DUTÉHO JSEM KOUŘEM VYHNAL ZPĚT;
TVÉ DNI JSEM UVĚZNIL A SUGESCÍ SVÉ VŮLE
TVÝCH PÍSNÍ ZAHOŘKL JSEM MÍZU, DECH A KVĚT.

Otokar Březina

+++

MÝSTIKA STÁŘÍ

Kdysi spočinul bratr kazatel před křížem a upřímně si stěžoval Bohu, že nemůže rozjímat o Jeho utrpení a bolestech, a že je mu to velmi protivné; až do této chvíle mu to prý působilo značné obtíže. A jak si tak stěžoval, dostalo se mu neobyčejného vnuknutí. Rázem se mu vše vyjasnilo:

Vykonej sto úklon a každou provázej rozjímáním o nějakém mém utrpení; rozjímání spoj s vroucí touhou. Každou strast si pak vtiskni hluboko do srdce, abys ji pro mne též vytrpěl, pokud je ti ovšem možno. Když byl tak osvícen, a začal s nimi, když je počítal, shledal jich více než devadesát. Tu si povzdechl k Bohu: „Milý Pane, tys jich mínil sto, a já jich nenalézám více než devadesát.“

Bylo mu ukázáno ještě deset, o nichž už dříve rozjímal, dříve, než šel s Pánem po jeho odsouzení na smrt a než došel ke kříži. Tu shledal, že těch sto rozjímání vskutku zahrnuje v sobě celé utrpení od začátku až do konce. A když

se podle daného návodu začal v tom cvičit, změnila se mu bývalá trpkost a obtíž v milostiplnou slast. A snažně si žádal, aby, trpí-li též někdo podobnými obtížemi v rozjímání Ježíšova svatého utrpení, podobně mu bylo pomozeno, by se tímto způsobem cvičil a neustal, dokud by nebyl vyléčen. Proto vypsál německy ona rozjímání, poněvadž mu bylo od Boha tak sděleno. Tato rozjímání způsobila, že se mu dostalo nejdříve světlého paprsku Boží pravdy, a že mezi ním a věčnou Moudrostí trval přátelský rozhovor. Nebyl to však tělesný rozhovor ani s odpověďmi snad v obrazech a představách. Vše se stávalo v rozjímání, ve světle Písma svatého, jež nemůže klamat. Tyto odpovědi jsou buď z úst věčné Moudrosti, jež je pronesla v Evangelii,

nebo od nejznamenitějších učitelů. A obsahují buď tatáž slova, nebo tentýž smysl, nebo takovou pravdu, jež se shoduje s Písmem svatým, jehož ústy věčná Moudrost mluvila. Vidění pak, jež následují, též se nestala tělesným způsobem, jsou to jenom podobenství.

Odpověď na náрек naší Paní vyňal podle smyslu ze svatého Bernarda. Svě nauky sestavil proto v podobě otázek, aby tím více poutaly, ne však jako by pouze jemu platily, nebo jako by sobě chtěl mluvit. Jeho úmyslem bylo pouze podat všeobecná naučení, v nichž ovšem může i jemu jako každému jinému něco patřit. Bere na sebe jako dobrý učitel osobnost všech lidí. Jednou mluví v osobě hříšníkovi, jindy zas jako dokonalý člověk, druhdy co obraz milující duše, potom zas jako hmota v podobě služebníka mluvícího s věčnou Moudrostí. Mimo to je skoro vše tajemným způsobem vyloženo. Je zde též mnoho ve způsobu poučení, co by si pilný člověk mohl vzít za předmět modliteb. Jen prostá je moje myšlenka a ještě snad prostší slova, neboť

vycházejí z prosté duše a pro prosté jsou určeny, totiž pro ty, jimž ještě třeba tu neb onu chybičku odkládat.

Když počal tento bratr psát o utrpení, o následování Páně a o ostatním, a když došel až k pojednání o lítosti, k slovům: „Nuže, vzhůru duše má ...“, rozmrzel se poněkud na svou práci a v poledne se posadil do své stoličky. V osvětleném spánku spatřil, jak se před ním v duchovní podobě postavili dva hříšníci. Zdálo se mu, že je přísně kárá, proč zahálejí a nic nekonají. I bylo mu sděleno, aby jim navlékl jehlu, Už mu podali. Nit byla trojnásobná. Dvě části byly malé, třetí poněkud větší. Když pak všechny tři stácel v jedno, nechtělo se mu to v rukou dařit. Tu spatřil vedle sebe po pravici našeho Pána tak, jak ho odvázali od sloupu. Stál před ním tak dobrotivě a poslušně, tak jako by to byl jeho otec. Nyní poznal, že jeho útlé tělo mělo přirozenou barvu. Nebyl bělostný, měl barvu pšenice, karmínovou a bílou, přirozenou. Viděl totiž, jak celé jeho tělo je ranami poseto. Rány byly čerstvé a krvácely. Některé z nich byly kulaté, jiné hranaté, jiné zas hluboké a široké, jak ho důtky zranily. A když tak zde před ním láskyplně stál a tak dobrotivě naň pohlížel, pozdvihl kazatel ruce, smočil je v krvavých ranách, pak vzal zas trojí nit a točil jí rychle v prstech, aby ji srovnal. Nyní se mu to podařilo. Porozuměl tomu tak, že to má nyní provádět a že Bůh oděje svým purpurovým pláštěm, setkaným z vlastních ran, ve věčné kráse ty, kteří se jimi nyní zabývají.

Nezapomeňme však ještě na jednu věc! Jako je veliký rozdíl, slyšíme-li sladké zvuky strunového nástroje a slyšíme-li jen o nich vypravovat, tak velmi se různí slova, jež byla člověku z milosti dopřána a jež prýští z živého srdce živými ústy, od oněch, jež jsou vtělena na mrtvý pergamen zvláště v německé řeči. Neboť vychladnou, ani nevím jak, a uvadnou jako nalomené růže. Ona lahoda a něha, jež nade vše srdcem hýbe, sestoupí v poušť vyprahlého srdce. A byť zněla struna sebe příjemněji, přiložíš-li k polenu - oněmi. Nemilující srdce rozumí srdci milujícímu právě tak málo jako Němec Italovi. Proto má každá snaživá duše pospíchat k tryskajícímu pramenu tohoto učení, aby se naučila patřit na ně v jeho původu, kde je ve své živoucí síle a rozkošné kráse.

A to je výron přítomné milosti, v níž se mrtvá srdce znovu křísí k životu. A ten, kdo ji Už uzřel, ten stěží bude schopen toto číst; naopak, jeho srdce musí být pohnuto vnitřním plápoem lásky nebo naplněno ošklivostí před hříchem, anebo ohněm světla a touhy po Bohu, musí být alespoň stálou touhou, v níž pak duši obnoví milost. /Bl. Jindřich Suso O věčné moudrosti/

BŮH SI PŘITAHUJE DUŠE, ANIŽ TO POZORUJÍ

Zamiloval jsem si ji a od svého mládí ji vyhledával, zatoužil jsem přivést si ji jako nevěstu a stal jsem se milovníkem její krásy. Tato slova čteme v knize Moudrosti a byla pronesena krásnou, láskyplnou věčnou Moudrostí.

Neklidná duše zabočila na svých prvních krocích na scestí. Věčná Moudrost v nevyslovitelné podobě ji potkala a sladkostí i hořkými léky ji přivedla na pravou cestu božské pravdy. A když jsem přemýšlel o pravdivém řízení, pravil

jsem k Bohu: Milovaný , sladký Pane. Od dětství jsem něco hledal s palčivou žízní, a ještě jsem docela nepoznal, co je to. Pane, po mnoho let jsem se za tím usilovně pachtil, a přece ještě to nedostihl. Nevím, co je to, ale přece je to něco, co táhne srdce i mou duši k sobě a bez čeho nenaleznu pokoj. Zprvu jsem to chtěl hledat v tvorech, jak jsem to viděl činit jiné, ale čím více jsem hledal, tím méně jsem našel, čím více jsem se tomu blížil, tím více se to ode mne vzdalovalo. Neboť každá představa, na níž jsem utkvěl, dříve než jsem ji mohl dokonale prozkoumat nebo s klidem se jí oddat. hned na mne volala: „Nejsem to, co hledáš!" Tak se mi stávalo ve všem. Ó, Pane, mé srdce dychtí po tom, tak rád bych to měl! Nejednou jsem poznal, co to není, co však to je, o tom nebylo ještě poučeno mé srdce? Ach, Milovaný Pane nebes, co to je, nebo jak to vypadá, co se tak tajemně ve mně chvěje?

Věčná Moudrost se ptá: Nepoznáváš to? Už tolikrát tě to láskyplně objalo a tolik zatarasilo cestu, až tě to zcela a úplně pro sebe získalo.

Služebník: Nikdy jsem to, Pane, neviděl ani neslyšel.

Věčná Moudrost: Ne bez příčiny. Zavinila to tvoje důvěrnost s tvory, a tím jsi tomu byl tak odcizen a vzdálen. Ale nyní otevři svůj duchovní zrak a sleduj, kdo já jsem. Já jsem to, cos hledal, věčná Moudrost, jež tebe sama pro sebe na věky vyvolila svou božskou Prozřetelností. Já jsem se ti tolikrát postavila do cesty. Kolikrát by ses vzdálil ode mne, kdybych tě tobě samému ponechal! Ve všem jsi vždy našel nějaký odpor. To je nejjistější znamení mých vyvolených, že je totiž chci mít pouze pro sebe.

Služebník se ptá: Dobrá, Milá Moudrosti, tedy ty jsi to, co jsem tak dlouho hledal? Ty jsi to, za čím spěchala stále má duše? Ó, Bože, proč ses mi neukázal dříve? Proč jsi mi to tak dlouho skrýval? Kolik obtížných cest jsem tak pochodil!

Věčná Moudrost: Kdybych to byl tehdy učinila, nepoznal bys tak dobře mne, Dobro, jako nyní je oceňuješ.

Služebník: Ó, nekonečné Dobro, jak sladkým a dobrotivým ses nyní ke mně ukázal! Když mne nebylo, dal jsi mi bytí, když jsem se odloučil od Tebe, ty ses nevzdálil, a když jsem před Tebou unikal, něžně jsi mne zadržel. ó věčná Moudrosti, kéž by se na tisíc kusů rozskočilo mé srdce a objalo Tebe, svoji slast. a v ustavičném milování a chvalozpěvu všechny dny trávil s Tebou. Po tom touží mé srdce, neboť opravdu jen ten je šťasten, komu Ty tak láskyplně vycházíš vstříc a nenecháš ho na pokoji. dokud nezačne hledat svůj odpočinek v Tobě.

Má vyvolená Moudrosti, když jsem nyní našel Tebe. miláčka své duše. nezapuzuj svého ubohého tvora. Podívej, jak oněmělo mé srdce v slasti i strasti vůči tomuto světu. Mám být stále a stále i k Tobě němý? ó. dovol, dovol, Milovaný Pane, mé ubohé duši jen jedno jediné slůvko, neboť mé srdce nevydrží déle tu opuštěnost, poněvadž nemá nikoho v širém světě, u něhož by se ochladilo, kromě Tebe, dobrý můj Pane a bratře! Pane, jen Ty znáš nitro

milujícího srdce a víš, že nelze milovat to, co nelze vůbec poznat. Proto, když pouze tebe mám milovat, dej se mi poznat, abych tě mohl milovat dokonale.

Věčná Moudrost: Nejvyšší původ všech bytostí z jejich pramene najdeš podle přirozeného pořádku, když sestupuješ od nejvyššího k nejnižšímu; chceš-li se však vrátit k prameni, musíš postupovat od nejnižších k nejvyššímu. Proto chceš-li patřit na mé nestvořené božství, nauč se mne znát a milovat v mém trpícím člověčenství. to je nejrychlejší cesta k blaženosti.

Služebník: Proto též, Pane, i já ti připomínám tvoji nekonečnou lásku, že ses sklonil ze svého vznešeného trůnu, z otcovského stolce, do bídy a potupy na třiatřicet let a že jsi svoji lásku ke mně a ke všem tvorům dokázal svým přehořkým utrpením a smrtí. Rozpomeň se na to a zjev se duchovně mé duši v té láskyhodné podobě, k níž tě snížila tvá nesmírná láska.

Věčná Moudrost: Čím jsem vysílenější a zuboženější svým milováním, tím láskyplnější jsem pro usebranou a spořádanou mysl. Moje nekonečná láska se ukazuje v mém utrpení jako slunce v svém lesku, jako libá růže ve své vůni a jako oheň ve svém žáru. Proto poslouvej nábožně, jak láskyplně jsem pro tebe trpěl. /Bl.Jindřich Suso, O věčné Moudrosti I,1/

+++

DOMŮ Památce Jakuba Demla

JESTĚ SE MÍHÁ KRAJINA
A BŘICHATÁ TMA,
NELÍTOSTNÁ MILENKA STÍNŮ,
JIŽ TOUŽÍ SPATŘIT ZEM,
KDE KVETOUcí RÉVA
ZA OBZOREM SLOV
VÍNO STESKŮ
DO NOVÝCH SUDŮ PŘELÉVÁ
KAMENÍ CEST
TRAVOU HÝČKANÝCH
DERE PEŘÍ Z HUSÍ
DEŠTĚM UPLIHÝCH
JAK LÁSKA K NEPOZNÁNÍ
ANDĚLÉ POUTNÍKU
NA ZÁPRAŽÍ VSTRČÍ VYCHÁZEJÍ
A JEJICH HEBKÉ RUCE
ZE STUDÁNEK TMY
VODU ZAPOMNĚNÍ VÁŽÍ
SUDIČKY, KOZY BĚLOSTNÉ,
NAD KOLÉBKOU DNE SE SKLÁNÍ
A JEN DES,
AŽ K LIDSKÉ ZBĚSILOSTI
ŠTĚKAJÍCÍ NA JITRO

Z NADER MLHY KRVÁCEJÍCÍ SRDCE RVE...
KŘÍŽE K CHUDOBE POLÍ
Z LESŮ STAHUJÍ SE
JAKO HLADOVÉ KOROPTVE K ZAPOMENUTÉMU
STOHU
I LIDSKÉ DLANĚ
S PODZIMEM PLOTŮ
SVÉ VROUCÍ TEPLO NACHÁZEJÍ
KDYŽ MLÉKO BLÍZKOSTI
MÍRU HROTKU
RADOSTÍ NAPLŇUJE
A MÍRA TVÉHO SRDCE,
NAVĚKY VISELCE TOUHY,
PŘED DOTODOU ČASU
VĚČNOST SKOUPĚ ODMĚŘUJE...
SAMOTA NA KVĚT NASAZUJE
A Z NALÉHAVOSTI OTEVŘENÉ RÁNY MILOSTI
SLOVA ZAMLČENÁ
V PROROCTVÍ UZAVÍRAJÍ...
ZEMĚ
SVOJÍ JITŘNÍ VŮNÍ
HŘBITOV PŘELHÁVÁ
U DNA KLÍNU

TAŽNÝCH PTÁKŮ,
AŽ TAM, KDE VZDUCH
KŘÍDLY V CHVĚNÍ JE ZMÁMEN,
JE LÍTOST,
TVOJI TOUHU
POSTRKEM ŽENOUČÍ

DOMŮ,
NA OBEC,
PRO SMÍCH
A ZA BLÁZNA
TIŠE, TICHOUNCE
NAVZDORY DOMOV NA ŽÍZNIVOU ZEMI PRŠÍ...

Karel Křepelka

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY

Larcher – Meynard Rozjímání o životě a ctnostech svatého Otce Dominika
Z francouzštiny přel. Br.Patrik M.Kužela OP

1.úterek

Pokora svatého Otce Dominika

A co máš, abys toho nebyl dostal? Jestli však jsi dostal, proč se chlubiš, jako bys nebyl dostal? I.Kor.4,7.

1. Pozorujeme Dominikovo vědění pokory.

Svatý Dominik byl veliký svým vznešeným původem, ale větší byl vlastnostmi ducha i srdce a tolika milostmi a dary uštědřenými mu s nebe. Při tom však měl sám o sobě tak nízké mínění, že nejvážnější současní spisovatelé dosvědčují, že nepoznali nikoho, kdo by ho v této ctnosti překonal, ba kdo by se mu aspoň rovnal. Neučinil a neřekl nikdy nic takového, z čeho by číselna pýcha naopak dívali se na sebe jako na největšího ubožáka ze všech lidí. Odtud vyplývá pozornost, s jakou hleděl utajit nebeské dary, odtud trýzeň, jakou mu působil potlesk, odtud úsilí, s jakým prchal před poctami a důstojenstvími. Chápal, že jen a jen Boží milostí zcela zdarma danou je to, co je, a ač si povždy uchoval nevinnost, byl o sobě, přesvědčen, že je největší hříšník na světě. Kdykoli se blížil k nějakému městu či vesnici, vždycky prosíval Boha na kolenou, aby netrestal obyvatele toho místa vinou jeho, hříšníka obtíženého nesčetnými hříchy, žádnou pohromou či dokonce úplnou zkázou, Konečně nedal si ujit žádnou příležitost k ponížení.

Co řekneme my na takové smýšlení a na takové příklady? Můžeme se srovnávat! s touto velikou duší, tak nevinnou, tak svatou, oplývající tolika zásluhami? My jsme nuzní, nemáme ani jedinou ctnost, jsme nestáli v dobrém, jsme zmítáni nepodrobenými vášněmi a přes tolik do očí bijících pohnutek k pokoře ještě sami sebe neznáme, ještě se zabýváme domýšlivými, marnými, pyšnými myšlenkami! A přece, kdyby nám Bůh odňal to dobré, co nám půjčil a co je jeho, co by nám zůstalo?

2. Pozorujme na našem svatém Otcí účinky pravé pokory.

Jsou to : hluboké pohrdání sebou samým a žhavá touha bytí v opovržení u druhých z lásky k Ježíšovi, "jenž sám sebe zničil". Vyhýbal se všem příležitostem, kde by si mohl získat pozornost a úctu, Skrýval jak jen mohl své dary, své ctnosti a zázraky: smuten a sklíčen odcházel z míst, kde ho přijímali s okázalou uctivostí, a raději chodil tam, kde se setkával s potupou a posměchem.

Tak se ho jednou tázali, proč raději pobývá v Carcassonně než v Toulouse? Odpověděl: "Je mi milejší to město, kde se mi lidé víc vysmívají" .

Nikdy nedovoloval, aby lidé rozhlašovali jeho zázraky z obavy, aby snad nectili jako světce jeho, "obtěženého největšími zločiny" . ?

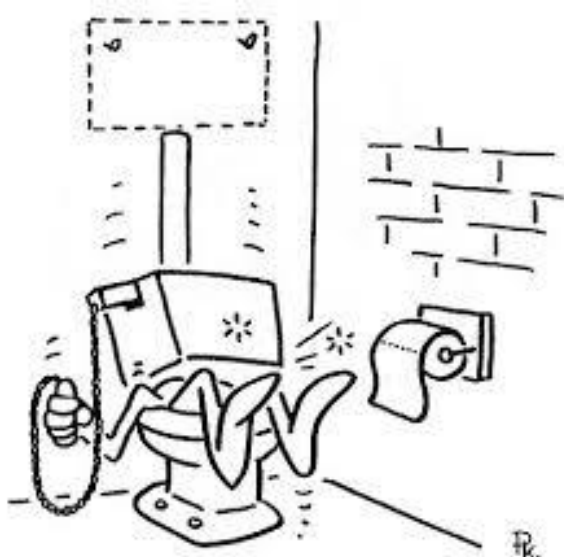
Naléhal na bratry, aby ho zbavili řízení řadu slovy, z 'nichž září hluboká pokora: "Zasluhuji -být sesazen, protože nejsem k ničemu a jsem liknavý".

Jeho ,celý zevnějšek i oděv, všechno jevílo, jaké opovržení má sám k sobě, Na konec před smrtí dychtil po všem, co by ho .mohlo snížit. Přál si vykonat svoji generální zpovědi v přítomnosti dvanácti Otců. A když se dověděl, že představený kostela Panny Marie, kam ho bratři narychlo dopravili, prohlašuje, že nedá jeho tělo přenést! jina, nýbrž že prostě zůstane na místě pochováno, pravil Dominik živě: "Ne, ne, jediné místo pro mne je pod nohama mých bratří. Odneste mne odtud, abych nezemřel tady a abyste mne mohli pochovat v našem kostele."

Jak jsme my daleko od dokonalosti tohoto svatého vzoru! Dotkne-li se nás kdo ostřejším slovem, nezahrnují-li nás lidé zrovna vděčností, pozorností a úctou, jak nás to mrzí, bolí a hryže a bere nám chuť k práci! Rozplačme se nad svou bídou a zapřísahajme našeho svatého Otce, aby nám vyprosil tu opravdovou pokoru srdce, kterou sám čerpal v srdci Ježíšově abychom se stali hodnými svého povolání, které nás zavazuje pracovat! ze všech sil k větší slávě Boží a k spáse duší. "

Zabývejme se dnes 1.tajemstvím radostného růžence, zvěstováním, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o ctnost pokory./pokr./

+++

ŠTĚSTÍ U BOHA A U LIDÍ

+++